

Весна

Антін Павлюк

Розтали вже слова останні
– (той дим розтання на пероні)...
Свічки червонії каштани
до сонця палять; чути: дзвонять
в селі далекому за лугом —
там дівчина-весна задумна
іде, – всміхається... їй туга,
їй радість, – сміх; а може суму,
а може болю чаша повна...
це, як лязурок, ясне небо...

Слова розтання молитовні
нижу востаннє... Може треба —
у тую далечінь дзвінкую —
тій дівчині-весні ласкавій
сказати: пісню щастя чую
та слів нема... усі віддав їй...